

Aar der er. Man har delt Befolkningen i 5aarige Afsnit, og saa vidt jeg kan se, er der 182,285 Personer, der er over 65 Aar. Kalkulatorisk maa man anslaa, at der af Personer mellem 60 og 65 Aar, som i alt udgør 87,662, i hvert Fald nok er 70,000, der er 62 Aar og derover; det føler jeg mig overbevist om. Hvis man lægger de 70,000 til de 182,000, vil Forslagsstilleren se, at man kommer adskilligt over de 220,000, som han regnede med. Vi vil med andre Ord vist være nødte til at regne med et Tal paa omkring 75 Millioner som den aarlige Udgift.

Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem regnede alt for lidt til Invaliditet i Henshold til § 7. Jeg erkender, at det er et noget vanskeligt Felt at komme ind paa. Vi har haft adskilligt at gøre med den Slags Spørgsmaal i Kommissionen, men vi har ikke kunnet skaffe os et fuldt paalideligt Materiale. Vi er nødte til at gaa ud fra de Erfaringer, man har gjort i Tyskland, hvor man har flest Erfaringer med Hensyn til Invaliditet. Heller ikke der foreligger der nogen Fordeling af Invalidernes Antal med de 62 Aar som Grænse, men efter de Oplysninger, vi har faaet i Kommissionen, og idet jeg gaar ud fra, at Tab af $\frac{2}{3}$ af Arbejdsevnen vil være at regne lig med Invaliditet, tror jeg ikke, det slaar meget fejl, at Antallet af Invalidider, der ikke er fyldt 62 Aar, maa anslaaes til 50,000. Alene disse 50,000 Invalidider vil kræve 15 Millioner, forudsat at de alle skal have 300 Kr. Nu erkender jeg, at efter Forslaget skal de kun have de 300 Kr., naar de har mistet Evnen til at kunne forsørge sig selv; men hvor mange har tilstrækkelig Formue — thi det er jo det, de maa have — til, at de og deres Familie kan leve af den? Det ved jeg ikke. Derom foreligger der ikke nogen Opførelse, og en saadan kan vist vanskeligt tilvejebringes. Men at det ikke er ret mange, kan man sige sig selv. Saa selv om 15 Millioner er et for højt Tal, ligger det paa den anden Side sikkert nærmere ved det rigtige end de 5 Millioner, som den ærede Forslagsstiller regner med.

Derfor vil allerede i Løbet af det første Aar det Regnestykke, det ærede Medlem har stillet op, og hvorefter det hele skal balancere med 25 Millioner, ikke slaa til, for Invaliditeten vil vise sig at være meget, meget større og vil kræve meget, meget mere end de 5 Millioner. Men navnlig efter at man er naaet til den fulde Gennemførelse af Lovforslaget — og det er jo den Tid, vi skal se paa — vil

de 66 Millioner ikke paa langt nær forslaa. Naar det ærede Medlem regner med en Indtægt af 14 Mill. Kr. med 20 Kr. pro persona, er det vist for Resten for lavt regnet. Selv om man ser bort fra de gifte Kvinder, vil der være over 900,000 i Alderen — ja, jeg har ganske vist været nødte til at regne Alderen mellem 15 og 45, men det vil omtrent blive det samme som for Alderen mellem 18 og 48. Af dem vil ganske vist en Del ikke falde ind under Forpligtelsen, fordi der deriblandt er baade Invalidider og fattigforsørgede, altsaa en hel Del, der ikke kommer til at betale, men 700,000 vil i alt Fald sikkert være for lavt regnet. Men selv om vi nu ogsaa sætter de 14 Millioner op til 20 Millioner — saa tror jeg, at den ærede Forslagsstiller vil indrømme mig, at jeg regner flot —, vil det endda vise sig, at de ikke en Gang forslaaer i Overgangsperioden. Og Forslagsstilleren kan ikke regne med, at Renten af Fonden skulde stige i Løbet af de 44 Aar, der vil medgaa, thi Forslagsstilleren har jo selv beregnet, at efter 5 Aars Forløb udgør Fonden i alt godt 100 Mill. Kr., men Renten deraf har jo Forslagsstilleren selv regnet med for at komme op til de 25 Mill. Kr.s Indtægt, som er nødvendig selv i Overgangsaaene. De foretagne Beregninger vil derfor paa ingen Maade holde Stik. Jeg kan ikke se rettere, end at naar Lovforslaget er fuldt gennemført, maa man regne med, at det betyder en aarlig Udgift for Statskassen paa i det mindste 50 Mill. Kr. Saa sparer man ganske vist Alderdomsunderstøttelserne og Pensionerne; men jeg tror ikke, man kan anslaa dem til mere end i alt 12 Mill. Kr. Paa Finanslovens § 22 staar der med et rundt Tal 4,420,000 Kr., dernæst har vi de 6 Millioner til Alderdomsunderstøttelsen og Pensionerne til de fire Etater: Post-, Jernbane-, Telegraf-funktionærer o.s.v., som jeg med et rundt Tal anslaaer til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Paa den Maade kommer vi op til ca. 12 Mill. Kr. Mere Besparelse kan jeg ikke faa ud af det, og der bliver altsaa alligevel en aarlig Forøgelse af Statens Udgift paa 38 Mill. Kr.

Jeg skal ikke i noget nævneværdigt Omfang gaa ind paa Enkelthederne. Det kan jo ikke undgaa ærede Medlemmers Opmærksomhed, ligesom ogsaa Forslagsstilleren selv var klar over det, at der er en Mængde Punkter, hvor man har overladt Afgørelsen til Indenrigsministeren. Hele Spørgsmaalet om Afgørelsen af Invaliditet er foreslaaet overladt til Inden-